

DEJVID
BALDAČI
KOLEKCIONARI

Prevela
Eli Gilić

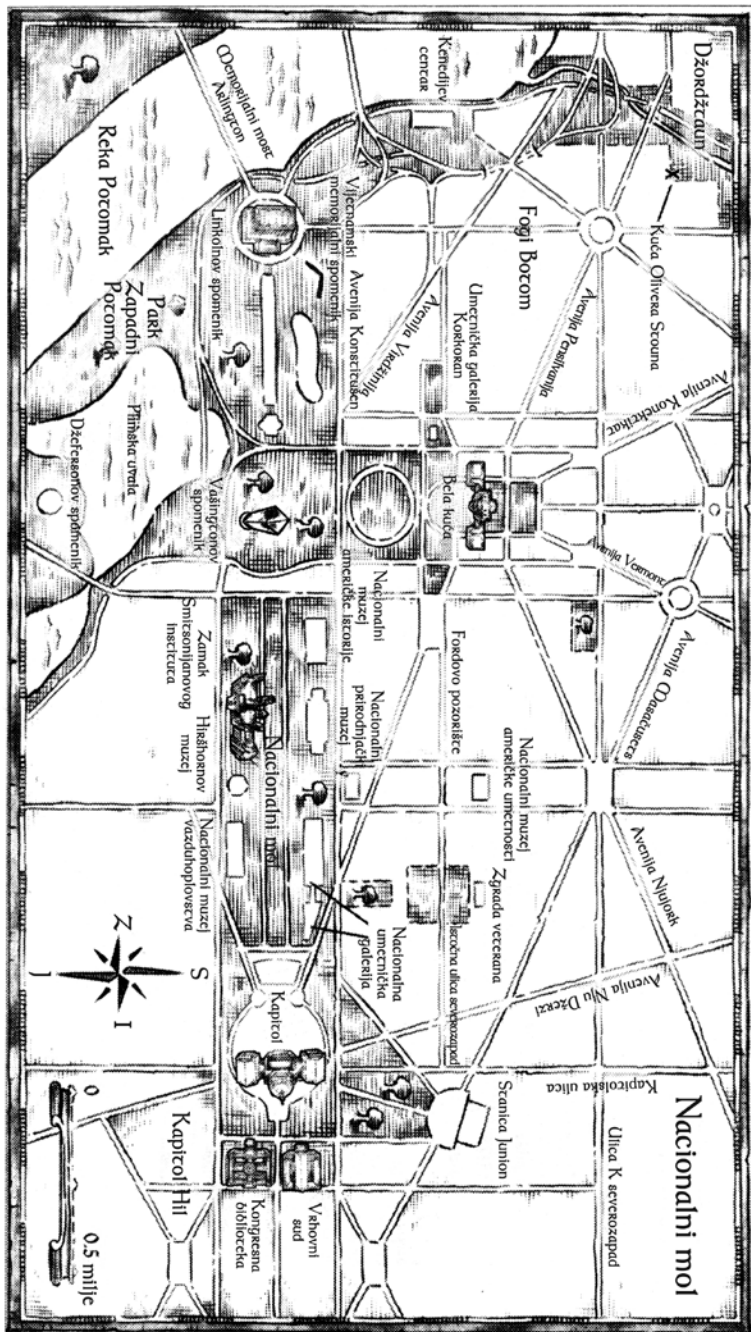
Laguna

Naslov originala

David Baldacci
THE COLLECTORS

Copyright © 2006 Columbus Rose, Ltd.
All rights reserved.
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Artu i Linet, s ljubavlju i poštovanjem.
I sećanju na Džuel Inliš.*

1.

POGLAVLJE

Rodžer Sigrejvs izašao je iz Kapitola posle zanimljivog sastanka koji, začudo, nije imao mnogo toga s politikom. Te večeri je sedeo sam u dnevnoj sobi svoje skromne kuće u predgrađu pošto je doneo važnu odluku. Moraće nekoga da ubije, a taj neko je veoma značajna meta. Umesto kao zastrašujući predlog, Sigrejvs je to doživeo kao dostojan izazov.

Sledećeg jutra, Sigrejvs se odvezao u svoju kancelariju u severnoj Virdžiniji. Dok je sedeo za radnim stolom u malom i zatrpanom prostoru, koji je izgledao potpuno isto kao ostali radni prostori duž hodnika, razmišljao je o najvažnijim stranama svog zadatka. Konačno je odlučio da to sam obavi jer nije hteo da poveri zadatak trećoj strani. Ubijao je i ranije, mnogo puta; jedina razlika je što to sada neće učiniti za vladu. Učiniće to samo radi sebe.

Naredna dva dana protekla su mu u pažljivim, odlučujućim pripremanjima, koje je efikasno uskladio s dnevnim poslom. Tri osnovne pretpostavke njegove misije odnosile su se na sve što je radio: (1) jednostavnost; (2) spremnost za sve nepredviđene okolnosti; i (3) pribranost bez obzira na to koliko plan poče

naopako, što se povremeno mora dogoditi. Međutim, da postoji četvrto pravilo, ono bi moralo glasiti: iskoristiti činjenicu da su ljudi uglavnom budale kada je reč o onome što je zaista važno, kao što je njihovo preživljavanje. On nikad nije patio od tog nedostatka.

Rodžer Sigrejvs je imao četrdeset dve godine, nije bio oženjen i nije imao decu. Žena i dečurlija sigurno bi otežavali njegov neuobičajen način života. Dok je obavljao prethodni posao za federalnu vladu, poprimao je lažne identitete i putovao po celom svetu. Srećom, zamena identiteta postala je neverovatno laka u kompjuterskoj eri. Posle nekoliko klikova na kompjuteru, zapevušio bi neki server u Indiji i iz nečijeg moćnog laserskog štampača izašla bi vaša nova ličnost sa svim zvaničnim papirima i raspoloživim računom.

Sigrejvs je u stvari mogao da kupi sve što mu je potrebno na internet sajtu koji je iziskivao pažljivo čuvanu lozinku. To je slično robnoj kući *Mejsis* za zločince, koju mušterije s one strane zakona nekada nazivaju *EvilBay*.^{*} Tamo se moglo nabaviti sve od prvorazrednih paketa ličnih isprava preko brojeva ukradenih kreditnih kartica do usluga profesionalnih plaćenih ubica ili sterilisanog oružja ako želite sami da izvršite ubistvo. On je najčešće nabavljao neophodnu opremu od trgovca kojeg je hvalilo devedeset devet odsto mušterija i koji je pružao garanciju vraćanja novca. Čak i ubice cene kvalitet.

Rodžer Sigrejvs je bio visok, dobro građen i markantan s gustom, plavom, talasastom kosom; naizgled je delovao bezbrižno i imao je zarazni osmeh. Doslovno svaka žena koja bi prošla pored njega osvrnula bi se za njim, kao i neki zavidni muškarci. On je to često okretao u svoju korist. Kada morate da ubijate ili obmanjujete, koristite sva raspoloživa sredstva što efikasnije možete. Njegova vlada ga je, između ostalog, naučila i

^{*} Igra reči u vezi sa sajtom *eBay*, *evil* znači zlo na engleskom. (Prim. prev.)

tome. Iako je zvanično još radio za Sjedinjene Američke Države, radio je i za sebe. Njegov „zvanični“ penzioni plan daleko od toga da će mu omogućiti mirnu penziju kakvu je verovao da zaslužuje posle toliko godina stavljanja života na kocku za crveno-belo-plavu zastavu. Mada je za njega najvećim delom bila *crvena*.

Trećeg poslepodneva posle prosvetljujuće posete Kapitolu, Sigrejvs je malčice promenio izgled i obukao nekoliko slojeva odeće. Kada se smračilo, kombijem se odvezao do skupog oboda severozapadnog Vašingtona, gde su paranoični stražari patrolirali oko ambasada i privatnih kuća.

Parkirao se u malom dvorištu iza zgrade koja se nalazila preko puta ekskluzivnog kluba u veličanstvenoj džordžijanskoj kući od opeke. Taj klub je bio namenjen ljudima koji su bogati i opsednuti politikom, a kojih u Vašingtonu ima više nego u bilo kom drugom kutku zemaljske kugle. Oni vole da se okupljaju uz podnošljivu hranu i prosečno vino i da do mile volje raspredaju o izborima, politici i pokroviteljstvima.

Sigrejvs je na sebi imao plavi kombinezon s natpisom „Služba za održavanje“ odštampanim na leđima. Ključ koji je ranije napravio odgovarao je jednostavnoj bravi prazne zgrade kojoj je predstojalo opsežno preuređenje. Noseći kutiju za alat, preskakao je po dva stepenika dok nije došao do poslednjeg sprata i ušao u sobu koja gleda na ulicu. Baterijskom lampom je prešao po praznoj prostoriji i uočio prozor. Prilikom prethodne posete dobro ga je podmazao i ostavio otključanog.

Otvorio je kutiju s alatom i brzo sastavio snajpersku pušku. Zatim je zakačio prigušivač za otvor cevi, ubacio jedan metak – bio je veoma samouveren – otpuzao napred i približio se prozoru na pet centimetara, tek toliko da prigušivač stane u otvor. Pogledao je na sat pa niz ulicu sa svog visokog položaja, ne brinući da će ga neko spaziti jer je zgrada u kojoj se nalazio

bila u potpunom mraku. Pored toga, njegova puška nije imala optički nišan ali se mogla pohvaliti kamuflažnom tehnologijom, što znači da je menjala boju kako bi se uklopila u okruženje.

O, šta je ljudska rasa naučila od običnog moljca!

Kada su se limuzina i vodeći automobil iz povorke zaustavili ispred kluba, naciljao je glavu jednog muškarca koji je izašao na ulicu, ali nije opalio. Još nije vreme. Član kluba ušao je unutra u pratnji obezbeđenja koje je imalo slušalice u ušima i debele vratove što su virili iz uštirkanih okovratnika. Gledao je kako se limuzina i automobil iz povorke udaljavaju.

Sigrejvs je ponovo pogledao na sat: još dva sata. Nastavio je da posmatra ulicu ispod sebe dok su iz taksija i automobila s pregradom između vozača i zadnjeg dela izlazile žene ozbiljnih lica koje nisu bile okićene karatima *De Birsa* ili metrima *Versa-čea*, već su nosile elegantne poslovne komplete i prikladan nakit, a društveni i politički radari bili su im uključeni. Muškarci ozbiljnih lica koji su ih pratili imali su odela na pruge, obične kravate i, kako se činilo, loše držanje.

Neće se poboljšati, gospodo, verujte mi na reč.

Prošlo je dva sata, a on nijednom nije skrenuo pogled s fasade kluba. Kroz velike prednje prozore video je kako ljudi svrsishodno žure, držeći čaše s pićem i mrmljajući tihim, zavereničkim glasovima.

Dobro, vreme je za posao.

Još jednom je brzo prešao pogledom po ulici. Niko nije gledao u njegovom pravcu. Tokom karijere, otkrio je da to niko nikada ne radi. Sigrejvs je strpljivo čekao dok meta nije poslednji put stala na nišan, a onda je prstom u rukavici pritisnuo okidač. Nije voleo da puca kroz prozorska okna, mada to neće smetati putanji municije koju je koristio.

Tap! Zvuk je odmah bio praćen zveketom stakla i teškim udarcem kada je punačak čovek pao mrtav na uglančan hrastov

parket. Časni Robert Bredli nije osetio nikakav bol. Metak pravo u mozak usmrtio ga je pre nego što je stigao da krikne. Što, u stvari, i nije loša smrt.

Sigrejvs je smireno spustio pušku i skinuo kombinezon, ispod kojeg je imao uniformu vašingtonske policije. Stavio je policijski kačket i strčao stepenicama do zadnjih vrata. Kada je izašao iz zgrade, čuo je vrisku s druge strane ulice. Prošlo je samo devetnaest sekundi od pucnja; znao je jer je brojao u glavi. Brzo je nastavio ulicom, i dalje odbrojavajući u glavi. U sledećem trenutku čuo je snažnu huku automobilskog motora – pažljivo osmišljena akcija počela je da se odigrava. Potrčao je i izvukao pištolj. Mora da stigne za pet sekundi. Skrenuo je iza ugla tačno na vreme da izbegne udarac sedana koji je projurio pored njega. U poslednjem trenutku skočio je u stranu, prevrnuo se i ustao na sredini ulice.

Ljudi preko puta dovikivali su mu i pokazivali na kola. Okrenuo se, stegao pištolj s obe ruke i počeo da puca u sedan. Čorci u njegovom pištolju dobro su zvučali, baš kao pravi. Ispalio je pet metaka pa brzo pretrčao pola bloka i skliznuo u neobeleženi policijski automobil koji je tu bio parkiran. Sa uključenim rotacionim svetlima i sirenom pojurio je za sedanom koji se brzo udaljavao.

Automobil koji je „bežao“ skrenuo je levo na sledećoj raskrsnici pa desno i zaustavio se na sredini sporedne ulice. Vozač je iskočio, otrčao do svetlozelene folksvagenove bube parkirane ispred njega i odveo se.

Kada je odmakao dalje od kluba, vozač drugog automobila isključio je sirenu i rotaciona svetla, prekinuo poteru i pošao u suprotnom pravcu. Nijednom nije pogledao Sigrejvsa kada se ovaj prebacio na zadnje sedišta i strgao policijsku uniformu. Ispod je imao usko, jednodelno odelo za trčanje; crne patike već su mu bile na nogama. Na podu automobila nalazio se

šestomesečni crni labrador s brnjicom. Kola su projurila niz sporednu ulicu i skrenula levo na sledećem uglu, zaustavivši se ispred parka koji je bio pust u to doba. Zadnja vrata su se otvorila, Sigrejvs je izašao i kola odjuriše dalje.

Sigrejvs je čvrsto držao povodac kada se sa svojim „ljubimcem“ upustio u „večernje“ trčanje. Kada su skrenuli desno na sledećem uglu, četiri policijska automobila projurila su pored njih. Niko iz policijske povorke nije ga čak ni pogledao.

Trenutak kasnije, u iznajmljenoj i srećom praznoj gradskoj kući pokojnika u drugom delu grada, plamena lopta pojurila je ka nebu. Isprva će pomisliti da je eksplozija izazvana curenjem gasa. Ali, zbog ubistva Boba Bredlija, federalne vlasti će tražiti druga objašnjenja, iako neće biti lako doći do njih.

Nakon što je pretrčao tri bloka, Sigrejvs je ostavio svog ljubimca, ušao u kola koja su ga čekala i bio je kod kuće manje od sat vremena kasnije. U međuvremenu, vlada Sjedinjenih Američkih Država moraće da traži drugog predsednika Predstavničkog doma da zameni nedavno preminulog Roberta – Boba Bredlija. *To ne bi trebalo da bude teško*, razmišljao je Sigrejvs dok se sutradan vozio na posao nakon što je u jutarnjim novinama pročitao da je Bredli ubijen. *Na kraju krajeva, prokleti grad je pun prokletih političara. Prokletih političara? To je prikladan opis.** Zaustavio je kola na rampi, pokazao identifikacionu karticu i naoružani stražar, koji ga je dobro poznao, mahnuo mu je da prođe.

Ušao je na ulazna vrata velike zgrade u Lengliju u Virdžiniji, prošao kroz dodatne sigurnosne provere i uputio se prema svojoj natrpanoj kancelariji dugačkoj dva i po i širokoj tri metra. Trenutno je radio kao birokrata srednjeg ranga sa glavnim zadatkom da posreduje između svoje agencije i one nesposobne i bez mozga na Kapitol Hilu, koja je nekim čudom izabrana.

* Ovo je igra reči: *bloody* znači proklet, ali i krvav. (Prim. prev.)

Taj posao nije bio ni približno naporan kao onaj koji je ranije obavljao za agenciju – to je bila nagrada za zasluge u službi. Za razliku od politike od pre nekoliko decenija, CIA je sada dozvoljavala svojim „specijalnim“ službenicima da se vrate iz anonimnosti kada im s godinama refleksi postanu sporiji i splasne entuzijazam za posao.

Dok je pregledao dosadnu papirologiju, uvideo je koliko mu je nedostajalo ubijanje. Pretpostavio je da ljude koji su nekada ubijanjem zarađivali za život nikada ne prođe glad za krvlju. Bar je sinoć osetio delić starog blaženstva.

Jedan problem je rešen, ali verovatno će ga uskoro smeniti drugi. Međutim, Rodžer Sigrejvs kreativno rešava probleme. Jednostavno mu je takva priroda.